ion drăguşanul

rugile din grădina fiului

Cluj-Napoca, 2025

Nepoţilor mei,

Darius Andrei,
Carina Ioana
şi celui care va veni,
dacă va fi să vină.

COPERŢILE:

Tablouri de

Cătălin Alexandru CHIFAN

eu cred numai în Unul Dumnezeu

mă spovedesc doar vremii care vine:
eu cred numai în Unul Dumnezeu,
iar viaţa mea în palma lui îşi ţine
bagajul ce mă face să fiu eu
cu bune şi cu rele, cu iubiri
de oameni morţi mereu stigmatizate
înre-un blestem al urii drept păcate
şi nu ce sunt – prea sfinte amintiri

şi sunt convins că mă va bate-n cuie
prostia celor care cred că cred
zvârlind cu pietre-n calea ce-o purced
desprins dintr-un pustiu uman ce nu e
însemn pilduitor pentru credinţă,
ci revărsarea urilor aride,
prostia omenească mă ucide
dacă tot sunt cu Tatăl de-o fiinţă

când răstignesc pe ea Mântuitorul

doar stâlpii-au fost dintotdeauna trei
ca să susţină bolţile-n biserici
sub care, soartă, veşnic să mă fereci
sub tălpile prea multor dumnezei
când eu ştiam că Dumnezeu plecase
gonit de oameni prefăcuţi în moaşte
să spulbere dorinţa de-a-l cunoaşte,
de a-i culege plânsul de pe case

căci prea puţini încă mai cred în Unul,
iar morţii-dumnezei sunt tot mai mulţi
şi-aud speranţe, alergând desculţi
copii neprihăniţi, visând Crăciunul,
năimiţi cu daruri uită Creatorul
şi preacinstesc aceiaşi zei păgâni
ce poartă crucea ipocrit în mâini
când răstignesc pe ea Mântuitorul

ca să mă mut în versul tău, poete

prelinse umbre s-au desprins din lampă
ca să se-ntrupe aspru în cuvinte,
iar viaţa îmi părea o altă stampă
în care sufletul a început să cânte
şi-l ascultam, şi-l bănuiam izvorul
care s-a rupt într-un netimp din stâncă,
şi fără veste îmi şoptise dorul
că taina vieţii este mai adâncă

și-am vrut să sorb și m-am plecat spre lespezi
în care bănuiam alte izvoare
căci auzeam cum alte ape repezi
îşi împletiră undele-n răcoare,
apoi a fost să plec, iar cupa amurgise
să simt în mine mult mai multă sete
sub zările difuze şi piezişe
ca să mă mut în versul tău, poete

prin lanurile vieţii închinate

pe la icoane-ngenuncheau ţăranii
şi grâul le-ajungea până la umăr,
deasupra lor doar stele fără număr
cântau însufleţitele litanii
şi-mi era drag să-i văd şi să-i ascult
cum implorau speranţe în lumină
de la un timp care va fi să vină
şi-n viitor dintr-un uitat demult,

mă-nfiora pe-atunci cu umilinţă,
iar firea îmi stătuse împotrivă,
câte un sfânt scheletic din ogivă
părea că mă condamnă la credinţă,
dar ca ţăran râvnind doar libertate
scrâneam din suflet şi ţipam din dinţi
spre-ntunecimea şirului de sfinţi
prin lanurile vieţii închinate

în care, totuşi, n-ai trăit iubiri

dintr-un niciunde anotimpu-ncepe
doar ca să-ţi şteargă alte amintiri
ca-ntr-un târziu să nu mai poţi pricepe
că-n viaţa asta n-ai trăit iubiri
şi că în jurul tău indiferenţa
durase turnul dur de-nsingurări
în care te-nfăşoară doar absenţa
şi numai umbra cată depărtări,

dar cui să-i pese de o umbră rece
când fiecare umbra lui de dus
o va depune vremii-n care trece
drept jertfa lui la porţile ce nu-s
decât închipuiri de umbre-nchipuite
şi doar speranţa unor noi iviri
de după anotimpuri şi ispite
în care, totuşi, n-ai trăit iubiri

în necuprinsul lumilor natale

nu mă rosti, păstrează-mă totem
căci din cuvânt vremelnicii se-ncheagă
în care omenirea-i un poem
din care-atâtea taine se dezleagă
încât muşcăm flămânzi din adevăr
şi stelele ne par mult mai mărunte,
iar în cămări stigmatizatul măr
spre fructe va începe să se-ncrunte

căci el ne dase chip şi-asemănare
prin mult prea mitizata muşcătură,
şi trec cântări înveşnicind pe zare,
şi-atunci cuvântul lunecă arsură
în largul lui cândva să ne cuprindă
ca într-un măr din vremi primordiale
în care timpul s-a făcut colindă
în necuprinsul lumilor natale

în orizontul larg de împliniri

mestecenii veneau în fapt de seară
să lumineze cugete pripite
care tânjeau să fie primenite
într-un târziu de steaua lor polară,
atunci magia frunzei şi luminii
îşi căuta prin suflete cărări
şi-am tot văzut cum alte-ndepărtări
călăuzeau lăuntric pelerinii

ce-mprumutau doar trupuri de mesteacăn
într-o instinctuală-nstrăinare
de parcă licăreau în lumânare
şi tot lăsau clipitele să treacă-n
tăcerea unei ultime vestiri
despre visata lor înveşnicire,
iar sufletul se regăsea drept mire
în orizontul larg de împliniri

şi-am înţeles că sufletu-i răspuns

n-am căutat răspunsuri la-ntrebări
căci sufletul mi-i singurul răspuns,
un şir neîntrerupt de-ndepărtări
de tot ce-nseamnă, totuşi, nepătruns,
ca un copil s-a bucurat de toate
detaliile vieţii pământeşti
şi-aveam şi aripi proaspete, curate
să pot urca în şirul de poveşti

din veci de veci în veşnic moştenite
drept rune sfinte, taine şi efigii,
un fel de lanţuri grele ruginite
în lungă condamnare la religii,
dar de rugină lanţurile frânte
m-au slobozit apoi în nepătruns
unde doar cobza nu-nceta să cânte
şi-am înţeles că sufletu-i răspuns

ca pe un înger care te priveşte

desprins cândva din şiruri de strămoşi,
cu sufletul aprins în carnea lor,
am pribegit mereu prin viitor
înconjurat de oamenii frumoşi
şi am cântat, căci mă veghea cobzarul,
iar sufletul mi-era ca o vioară,
o pasăre vâslind prin primăvară
până departe, dărâmând hotarul

frivolelor metehne omeneşti,
iar mărul ce se-ascunse în cămări
rotund mă îndemna spre-ndepărtări
şi îmi cerea cu patimă; Gândeşte,
deci fii doar tu, precum te-ndeamnă gândul
pe care-l duci prin veşnicii de-a rândul
ca pe un înger care te priveşte!

ca sevele ce urcă într-un trunchi

erau poteci numai de ei ştiute
pe când veneau ţăranii în oraş
ca într-un murmur încă uriaş
prelins pe cer din vremile trecute,
iar în oraş, biserici minunate
îi tot mutau în amplele tăceri
şi respirau fremătător în ieri
de parcă în prezent nu pot străbate,

îngenunchind la sfintele icoane
cu lumânări în palma lor ascunse,
ţăranii aveau taine nepătrunse
de retrăit şi îmi şopteau: Ioane,
aşează-te în viaţă în genunchi,
fă plecăciuni, trăieşte-n umilinţă,
căci sensul vieţii zace în credinţă
ca sevele ce urcă într-un trunchi

de visul lor zidit în viitor

eu nici un fel de griji nu am a-mi face,
deşi cobor din dealul însorit,
căci sufletul, înfăşurat în pace,
mai are încă-atâtea de-mplinit,
chiar dacă-n cuib, întors de bună vreme,
mi-i cald şi bine, puii mi-s aproape
şi-i zugrăvesc în câteva poeme,
dar îi păstrez neîntrerupt sub pleoape;

când voi pleca, doar lor le voi fi strajă
şi-i voi veghea cu sufet de părinte,
voi fi atunci îndepărtată vrajă
care-nfăşoară rugile-n cuvinte
ca să-şi găsească fiecare zborul
într-un înalt ce este doar al lor,
deci nu-mi fac griji, deşi mă-ncearcă dorul
de visul lor zidit în viitor

din raiul cosmicei ispite

e lumea plină de corsari
în faţa vremilor ce vin,
eu, fascinat de lăutari,
în faţa rockului mă-nclin
căci rockerii sunt toţi corsarii
potrivnici lumilor nedrepte,
în stele-şi scapără amnarii
după-amiezii înţelepte

şi pun pojar în erezia
bigoţilor din lumea-ntreagă
căci s-au născut în noi să fie
revolta vremilor pribeagă,
să ardă basmele-n cuptoare
de sunete dezlănţuite,
apoi adorm în câte-o floare
din raiul cosmicei ispite

tânjind nepământesc înspre senin

îmbătrâneşte carnea de pe mine
ca să mă simt într-un sfârşit copac,
stejar din câmp ce încă îşi mai ţine
frunzarele în locu-n care zac
şi-o să le-nvie seva primăvara
când cu migală-ncet le va culege,
iar sufletul, redobândind povara,
din trupul meu puteri îşi va alege

ca să plutească pasăre în zbor
spre toate câte-s încă de-mplinit,
clipitele ce încă mă mai dor
în cele-n care cred că-s fericit,
târziul cărnii nu mă preocupă
căci sufletul trăieşte alt destin,
alt vin ce încă-mi freamătă în cupă
tânjind nepământesc înspre senin

şi tot ce-a însemnat copilărie

sunt rugi ciudate cele ne-nţelese
şi lumea le consideră păcat,
eresul e-o prostie care-şi ţese
neadevărul ei adevărat
pe care fără suflet o rosteşte
la porţile luminii-nchipuite,
căci haru-i har doar dacă se trăieşte
nepăsător la cele adormite,

iar eu, moştenitorul de cuvinte
sortit să trec împovărat cu verbe,
cu rugile din suflet drept veşminte
am îmblânzit amurgul care fierbe
şi am aflat acolo porţi deschise
spre plaiul de alean şi poezie
să pot păşi cu un noian de vise
şi tot ce-a însemnat copilărie

ca un poem doar ce s-a întâmplat

de-o vreme-ncoace lumea ni se-arată
cu-atâte neştiute-nfăţişări
încât clipita-n sine se dilată
sub toate-aceste noi ameninţări:
hai, să fugim, să ne ascundem, Doamne,
şi să visăm în ultimul poem
sau în frunzarul viu al unei toamne
ţesând cămaşa veşnicei uitări

şi s-ascultăm până târziu cuvinte
care de cântec nu se vor dezice
căci cântecele-s sincere şi sfinte,
sunt trupul tău înveşmântat în spice,
sunt tot ce sunt şi-adesea nedesluşite
chiar şi de brazii care stau la sfat
vestind apoi izvoarelor grăbite
ca un poem doar ce s-a întâmplat

dar curcubeul nu e de păşit

în lumea lor neliniştea veghează
şi-alungă depărtările departe
iar sensul vieţii parcă îl desparte
când Soarele şi Luna îl visează,
dar ei sunt totul şi nu sunt nimic,
prin lanuri pâinea încă zămisleşte
suprema jertfă şi se împlineşte
miraculos din fiecare spic,

dar ei au parte numai de o cupă
cu vin amar ce trebuie băut
şi-atunci se-aud cântările de după
vestind în toate noul început,
iar curcubeul le deschide cale
spre fericirea fără de sfârşit
spre care se îndreaptă toţi agale,
dar curcubeul nu e de păşit

ca un pustiu nemărginit de soartă

femeile se-arată prin oraş
cu chipuri de copii fără prihană,
chiar dacă timpu-i cinic şi vrăjmaş
femeia este veşnic o icoană,
chiar dacă vârste şi prin ele dor
ca nişte păsări cu aripi rănite,
şi parcă au nevoie de-ajutor,
dar mamele din ceruri despletite

sunt prea departe pentru ocrotire,
iar în târziul lor imaculat
femeile mai speră-ntr-o ivire
ca o purificare de păcat,
un zâmbet cald le-a înflorit pe chipuri,
o scânteiere încă le mai poartă
prin timpul ce se frânge în nisipuri
ca un pustiu nemărginit de soartă

iluminaţi de jarişţea tine

de-o vreme trupul mi-i întins pe cer
şi cineva în palme bate cuie,
privesc prin preajmă şi aş vrea să sper
că nici durerea răstinirii nu e
intensă ca poemul meu nescris
ce-mi zace-n carne de o viaţă-ntreagă,
jos, pe pământ, maşinile de scris
încearcă-n taina lor să înţeleagă

ce s-a-ntâmplat, de ce e pus poetul
de ignoranţă iarăşi pe o cruce
şi-aud cum cad secundele cu-ncetul
ca picurii de sânge, când străluce
în jarişţea de foc a dimineţii
semnul firav al zile care vine
ca să-şi pornească înspre zări drumeţii
iluminaţi de jarişţea tine

şi veşnicia-i o colindă sfântă

de-atâta vreme născocesc poveşti
ce toţi ţăranii-n zilele de iarnă
şi le şoptesc duios pe la fereşti
să-şi afle loc cuvântul să se-aştearnă
şi să-şi găsească tihna lui firească
în sufletele care l-or veghea
şi-acolo multă vreme să trăiască
vegheat necontenit de câte-o stea,

despovărat apoi precum ţăranii
din care vin, tot vin ca pelerin,
o să-nfăşor cuvintele în anii
rămaşi poveste-n propriul lor destin
doar colindând cu cobza pe la case
în care şi tăcerile mai cântă,
iar nopţile-s blajine şi frumoase
şi veşnicia-i o colindă sfântă

apoi se vor întoarce-n călimări

va ninge ca-n copilărie,
colinde vechi vor murmura prin sate,
iat vârstele cuprinse-n feerie
vor fi ninsori, vor fi singurătate,
pe lângă focul sacru de departe
la care odihnesc nişte străbuni
cu tâmple ninse-n filele de carte,
cu ochi ca scânteierea din cărbuni,

şi-abia atunci, seduşi de veşnicie,
vom număra doar zile împlinite,
femeile dansând în poezie
cu pletele în ceruri risipite
vor încerca, din vreme-n vreme, clanţa
de mult zăgăzuitelor cămări
şi ele căutând numai speranţa,
apoi se vor întoarce-n călimări

dacă-ţi trăieşti şi viaţa doar prin moarte

tăcerea mi-i armură pentru proşti,
însă eu cred numai în cel ce este
şi mă feresc din calea unor oşti
de farisei, de biciul ce-mplineşte
supliciul îndurat de fiu şi tată
pe care credincioşii îl aplică
de câte ori din spaime ni se-arată
crucificând în fiecare clipă

cu o cruzime care mântuieşte
doar amăgiri, ipocrizii şi fală,
nu-i rugă să răsune omeneşte
ci doar ca ţipăt aspru de răscoală
şi cad din ceruri îngeri tot mai trişti
ce vor să plece în neant, departe,
şoptindu-ţi, totuşi, că nici nu exişti
dacă-ţi trăieşti şi viaţa doar prin moarte

dar fără să-i dau măcar unuia bineţe

apoi s-au auzit rugile abia murmurate,
speranţele îşi revendicau încrederea în viaţă,
mulţimile şi-au pus umilinţa privirii plecate
şi câte-o icoană cât mai sfântă pe faţă,
toţi se-nchinau doar la moaştele sfinte
ferecate-n aur şi-n argint cu migală,
era fericit pelerinul cu umile veşminte
şi-abia aştepta întoarceri în straie de gală,

atunci copacii s-au simţit vinovaţi în tăcere
pentru răstignirile din istoria lor părăsită
şi s-au lepădat de frunzişuri ca de himere,
ca de-o finală, vinovată cădere-n ispită,
iar departe, parcă izgonit de mulţimi,
trăia Creatorul o nespusă tristeţe,
treceam ca o ciută printre-aceşti pelerini,
dar fără să-i dau măcar unuia bineţe

trăgând numai destine la edec

în dimineaţa ta eram departe
un punct pălind pe cerul ce se naşte
din naşterea luminii şi din moarte,
din ţipete ce eşuau în şoapte
în cântecul cobzarului sosit
să-mi fie martor la o judecată
a macilor pierduţi în asfinţit,
în basmul despre ce a fost odată,

iar tu visai şi-ţi pregăteai vioara
ca să întâmpini ultimul cobzar
ce-şi părăsise-n taină primăvara
ca să păşească ferm prin minutar
şi să desprindă filele nescrise
din viaţa celor care încă trec
prin zilele pribege şi proscrise
trăgând numai destine la edec

pe un ocean care-şi afla sfârşit

spre păsări azvârleam cu nostalgii,
corabia golită de poveri
îmi eşua pe ţărmii cei pustii
de-aceleaşi mult râvnite învieri,
iar spre târziu nici pietre nu aveam
şi nici puteri să mai azvârl spre cer,
eram un ţărm sau piatra lui eram
şi-am încetat lăuntric să mai sper,

veneau spre mine valuri de departe
şi despicau ce-a fost de despicat,
iar eu priveam cum totul se împarte
ca să pricep nimicul ce mi-i dat,
abia atunci s-au prăbuşit poeme
şi am rămas un ţărm neţărmurit
pecetluit de-ndelungată vreme
pe un ocean care-şi afla sfârşit

să-mi fac făgaş pe căile luminii

grădina fiului e poate tot ce ai,
un fără timp, un fără de plecare,
o stâncă uriaşă pe un plai
care să-ţi fie înrădăcinare
şi un decor spuzit cu lumânări
prin care seve-şi împlinesc destinul
trezind cuvinte vii în călimări,
iar în cuvinte, pâinile şi vinul

de împărţit şi celor ce nu au
credinţă-n demnitatea omenească,
prin depărtări grădinile vibrau
şi năzuiau prin noi să se-mplinească
căci nu-şi aflară fiul drept stăpân
şi artizan nostalgic al grădinii,
numai prin fiu mai pot să mă amân
să-mi fac făgaş pe căile luminii

ca să-şi cioplească rugile. Dar cui?

că sunteţi păsări nu aţi prins de veste
şi nici n-aţi crede în astfel de veşti
căci v-aţi născut din cele pământeşti,
iar tatăl cel din cer vă părăseşte
ca să îmbrace straiul monahal
în cine ştie care mănăstire
din cel mai tainic nepătruns de fire
ademenit de-un cosmic ideal

şi-abia vă întrebaţi cui veţi rămâne
şi unde duc străvechile poteci
că dureros desprinderea din veci
ca o orbire-a timpului rămâne
să dea un sens acolo unde nu-i
speranţă zămislind puteri de viaţă
şi-abia atunci câte un om învaţă
ca să-şi cioplească rugile. Dar cui?

de stele vii şi stele căzătoare

când m-au zărit copacii de pe dealuri
au aşternut pe drumul meu cărare
de file pribegind din calendare
în căutarea altor idealuri
şi am păşit căci aripi nu-mi mai cresc
de când cuvântul a urcat pe cruce,
iar orbului nu-i pasă unde-l duce
destinul lui de zămislit ceresc

şi m-au durut toţi paşii în străfund
de frunză eşuată pe pământuri
ce s-a pitit în cele patru vânturi
să am şi eu pe unde să m-ascund
însingurat de larga-nsingurare
a lumii ce păşeşte primprejur
şi-ntr-un târziu mă regăsesc drept fur
de stele vii şi stele căzătoare

vedenii risipite din mister

cel ce vorbea nu mai dura zidiri,
cuvintele ca pietrele zvârlite
se ascundeau ades în mănăstiri
cu moaştele de verbe născocite
şi-avea mulţimea sete de sfinţenii,
şi-n înserări tot murmura vecernii,
iar fulgii iernii deveneau vedenii,
sigilii doar dinspre îngheţul iernii

căcă viforul cu vorbele pierdute
se arăta-n desfrâu pe la fereşti
ca să-nţeleagă cele cunoscute
şi să le mute aspru în poveşti,
iar cel ce încă mai vorbea rămase
precum o rană despicată-n cer
ce sângera în taină peste case
vedenii risipite din mister

şi libertăţii singur se închină

nu mă conving tiranii din altare
că m-am născut ca rob, căci eu sunt fiu
egal şi-asemănat cu fiecare
om ce trăieşte omeneşte viu,
atât de viu încât îl ştiu drept frate
şi-mpart cu el şi lacrima, şi dorul,
şi naşterea, şi moartea, căci din toate
un sens al libertăţii îşi ia zborul,

astfel gândeşte cel neistovit,
grădina fiului în jurul lui se-ntinde,
iar pe o creangă mărul mult hulit
doar sensul libertăţii îl cuprinde,
şi când mă nasc din nou acelaşi sens
veghează-n mult prea mistica grădină,
căci fiul prin ursiri trăieşte dens
şi libertăţii singur se închină

atât de-ndepărtaţi de dimineaţă

văd pelerini cum trec şi tot visează
trăind profund credinţa în nimic,
iar ziua sfântă pare că-i veghează
precum ţăranul holdele în spic,
au chipuri fericite pelerinii,
cuvântul lor e luminos şi bun
şi sorb nectar din cupele luminii
cioplite cu migală de-un străbun,

credinţa lor mereu învinge teama
fără-a schimba o frunză de pe ram
doar ochii se acopăr cu marama
ninsorilor ce se aştern pe geam,
dar totul se transformă în speranţă,
în amăgiri ce dau puteri de viaţă,
trec pelerini şi-i văd cum se înalţă
atât de-ndepărtaţi de dimineaţă

din trupul tău desprinsă, răstignite

vorbeam cu-un înger care ostenise
şi-acum avea nevoie de popas,
iar apele prin preajmă indecise
doar murmurau un cântec într-un glas
pe care numai îngerul îl ştie
şi îl îngână pentru vindecări
când prea împovărat de veşnicie
nu mai răzbeşte înspre ale zări,

îi spun poveşti şi-n linişte ascultă
cu ochii dintr-odată-nlăcrimaţi,
prin preajma noastră-i bucurie multă,
dar nu ne ştim de bucurii legaţi,
de-aceea el după un timp se duce
abia pulsând din aripi ostenite,
iar zborul lui spre depărtări e-o cruce
din trupul tău desprinsă, răstignite

cum strigă înspre oameni: Ne-aţi învins!

de-atâta vreme sângerez cuvinte,
iar degetele-s crengi în desfrunzire,
încă mai port cămaşa mea de mire
ce caută pribeag printre cuvinte,
încă-mi mai ard silabele prin sânge,
iar ciutele sunt tot mai mult secunde,
dar sufletul se-ascunde-n el, se-ascunde
şi-nsângerat din când în când mă plânge,

dar pagina cu lacrimi nu mai doare
în largul pustiirilor lumeşti
căci toţi trăiesc înstrăinaţi poveşti
sfinţind speranţa vieţii viitoare,
atunci se-aude sângele prelins
pe degetele mele înspre file,
doar tu-l sperai în lumea ta, copile,
cum strigă înspre oameni: Ne-aţi învins!

sperând mereu că vine-o nouă zi

eu sunt acela căruia nu-i pasă
când regăseşte câte-un drum de ţară
pe care doar cu vârstele-l apasă
cătând pruncia de odinioară,
stă în puterea mea s-ajung să fiu
învolburat de volburi călătoare
copilul de sub cerul blând şi viu,
lumina lui încet să mă-nfăşoare

în mituri, nu şi-n mistica pribeagă
ce mă sufocă slobozind prunci,
o sferă sunt prin viaţa mea întreagă
şoptind cântări răchitelor din lunci,
căci îl păstrez imaculat în mine
de când mă ştiu şi până când m-oi şti,
pe-un drum de ţară rătăcesc destine
sperând mereu că vine-o nouă zi

pe care o ascund când o ridic

în noaptea lor de cremene veghează
cei trei cerberi de veghe la hotar
să nu străpungă bezna nici o rază
şi nici fărâmi de gând vizionar,
în ochii lor de-atâta întuneric
sunt beznele mai dese, mai subtile,
deşi în jur un sentiment de sferic
poartă iluzii de uitate zile:

nimic nu este cum a fost să fie,
nu se aud spre orizont clipite
căci bezna nesfârşită-n veşnicie
nu are inimi care să palpite,
ci doar un fel de sacră împăcare
prin a mai fi, prin a nu fi nimic
ca să-nţelegi că viaţa-i lumânare
pe care o ascund când o ridic

urseau doar ceea ce ne-a fost ursit

eram prin vremi un călător străin
aflat în slujba celora ce trec,
sorbeam din ramuri stropii de senin
de parcă-am tras corăbii la edec
şi simt în carne toate-acele funii
în care, înhămat ca edecar
am tot trudit, înconjurat de unii
cu sufletul vibrând ca un amnar,

dar inutil, căci nu-ndrăznea scânteia
să scapere în largul înrobit
când puşi în lanţuri se-aruncase cheia
să nu mai fie visuri de-mplinit,
căci condamnat ca toţi cei mulţi la viaţă
aveam doar malul apei de păşit,
corăbiile adâncite-n ceaţă
urseau doar ceea ce ne-a fost ursit

un timp neînceput îl tot măsoară

treceau călări prin noaptea-nfricoşată,
iar armele clipeau ca o arsură
desferecată parcă dintr-odată
în largul înfricării din natură,
nu pricepeam de ce se tem copacii,
de ce se-ascund drept fructe în cămări,
de ce se mută sus, în ceruri, macii
şi scapără ca nişte lumânări,

în fond în noapte călăreţi se duc
spre taina lor mereu necunoscută
învolburându-mi frunzele din nuc
într-un vârtej de viaţă petrecută
de cei mai mulţi, în felul lor, frumos,
de alţii ca o veşnică povară,
în noapte un galop misterios
un timp neînceput îl tot măsoară

şi umărul refuză s-o încapă

de-o vreme-ncoace zeii sunt tristeţi
ca fumul ce se pierde-n atmosferă
când urmele-ntârzie în drumeţi
atât de osteniţi încât nu speră
să afle noi motive pentru mers
sub cumpăna fântânii de la drum
în care încleştând un univers
doar apele tresar în nopţi precum

acei ce-au fost cândva să fie zei
şi să-nvrăjbească sacru muritorii
prin legile cu care-au pus temei
nefericitei treceri prin istorii:
istoria-i o lacrimă şi-o frâng
de câte ori prelinsă dintr-o pleoapă
ziua se-ascunde-n umărul meu stând
şi umărul refuză s-o încapă

lăsând uitării cântecul de după

de unde vin şi vinu-i mai rotund,
paharu-i dulce, să-l tot bei la nuntă
atunci când doar bătrânii se încruntă
cu gânduri scufundate în afund,
atunci să vezi cum tot horeşti cu vinul,
cum scapără dibaci în strigătură,
iar stelele îţi înfloresc pe gură
ca să-ţi rostească tăinuit destinul,

de-abia atunci nici lumea nu-ţi ajunge
deşi-i numai a ta, cum e, întreagă,
iar viile pândesc ca să-nţeleagă
cât ţine fericirea, când şi unde,
amar e numai vinul dintr-o cupă
ce-l soarbe singur fiul de pe cruce
în timp ce clipa-nşiruit se duce
lăsând uitării cântecul de după

când clipa va vibra în fiecare

înfăşurat în umbre timpul trece
umbrind cu alte umbre spre departe,
dar nimeni nu gândeşte şi la moarte,
deşi curând va bate ora zece
şi-n fond nu ştim de mai contează ora,
arcanele cereşti au altă lege
din care numai umbra va alege
tot ce le-a fost ursit amândurora,

trăindu-mi clipa mie îmi ajunge
că din grădina fiului vă scriu
că niciodată nu e prea târziu,
iar Capricornul în înalt împunge
alţi cerbi din roua tainelor primare
care-mprumută desluşiri de zei
să poţi pleca despovărat cu ei
când clipa va vibra în fiecare

când muzicantul s-o spuzi cu Lună

tot ce-a iubit bătrânul muzicant
călătoreşte-n lung şi-n larg de lume
doar păsările-n zboruri să le-ndrume
spre cerul neguros, dar nonşalant
în care cuiburi încă vii răsfaţă
cu visuri noi prin ochii de copii,
apoi dispar în brumele târzii
prin care numai iarna se învaţă

ca un ceaslov ce nu-şi mai are rost
cu pagini de prea mult nerăsfoite
în care au fost verbe-ademenite
în căutarea altui adăpost,
dar împietrind în pagini ca minciună
au slobozit doar cântece în jur
cenuşa lor să afle alt contur
când muzicantul s-o spuzi cu Lună

clipitelor ce-şi irosiră rândul

acolo a fost loc pentru luceafăr
pe când planeta vie respira
din universul nesfârşit şi teafăr
cu fiecare om din câte-o stea,
din Luna care-şi aşternea năframa
prin universul copleşit de ierbi,
iar Soarele rostogolea arama
ca un fierar, iar munţii erau cerbi

spre care îndreptam adesea săgeată,
căci sângele-l purtau nişte strămoşi
pierduţi pe calea cea adevărată
a apelor cu peştii somnoroşi,
erau atâtea de văzut atunci
şi-apoi de desluşit numai cu gândul
porunci ce vin de-a pururi din porunci
clipitelor ce-şi irosiră rândul

şi-atâtea taine susură izvorul

era atâta soare pe cărări
că volbura îşi ridicase drumul
şi îl făcu să zboare înspre zări
precum lumina ce o duce fumul
spre a se pierde cine ştie unde
în ce meleag de alte-nchipuiri
în care numai ochiul nu pătrunde,
iar gândul nu încearcă desluşiri,

stăm şi privim, ca îngerii privim
fără dorinţe de a înţelege
şi nu ne pasă că nimic nu ştim,
că conduita-i dată ca o lege,
în fond trăim doar cum am apucat
şi-astfel ne moşteneşte viitorul,
încă se-aude troscotul prin sat
şi-atâtea taine susură izvorul

trăgând zăvoare iar în conştiinţă

am întâlnit bătrânii înţelepţi,
treceau pe drum şi cum păşeau agale
asemenea unor munţi înalţi şi drepţi
i-am răsădit în brazdele natale
şi-i ascultam crescând tot mai înalţi
în prea neaşteptata-nsingurare
căci izolaţi în vreme de ceilalţi
nu mai avea puteri ca să măsoare

de unde-ncepe primul început
şi unde taina vieţii se închină
aceluiaşi adânc necunoscut
din care toţi drumeţii sorb lumină,
rămaşi cu mine ca să-mi fie munţi
şi cerul lor s-a zămislit fiinţă,
hei, suflete, te-aud cum te încrunţi
trăgând zăvoare iar în conştiinţă

a celor ce există ca să spere

tot ce-au gândit doar cei care-au gândit
cu spuza vetrei va-nchega cenuşă,
pe căile luminii irosit
îmi port poemul scris ca pe-o cătuşă
şi văd în urmă lanţuri de cuvinte
pe care trudnic spre ceva le duc
când oamenii îmi par nişte morminte
şi nici bineţe să le dau n-apuc,

ci trec împovărat de cele scrise,
cioplite-n zidul vieţii pământeşti,
destinul meu de-ntemniţat în vise
nu-mi desluşeşte, totuşi, dacă eşti
sau doar te-nchipuisem o fereastră
prin care păsări vin în încăpere
şi-atât de mult îmi place lumea noastră,
a celor ce există ca să spere

te va zări un orb din întâmplare

s-au adunat în rafturi zei bătrâni
toţi filosofii lumii cunoscute
de parcă ar păşi nişte fântâni
de fiecare în altfel durute,
nu-i mai întreabă nimeni şi sunt trişti
în nefireasca lor însingurare,
în raftul lor tu, suflete, exişti
şi-adeseori conspiri cu fiecare

visând să-ţi afle lumii noastre rost
şi să deschidă cât mai larg ferestre,
da-n bibliotecă totul e anost,
iar rafturile parcă trec pedestre
din lumi uitate-n lumi ce vor veni
cu tot bagajul lor de nepăsare
şi-atunci te-nchizi în carte, într-o zi
te va zări un orb din întâmplare

căci vadul vechi prin suflet îmi descheie

în care vad tăcerea e tăcere
încât adesea vin îngeri să se-adape,
iar căile lor ample de mistere
mi se înfig domol, domol sub pleoape
şi-atuncea văd ce nu e de văzut,
un fel de ne-nfrânată bucurie
ce mi-a fost dată doar când m-am născut
urmând s-o pierd pe cale spre vecie

căci vadul dens s-a tulburat nespus,
tăcerile ca frunzele-n derivă
pe undele de freamăt s-au tot dus
cu vârstele din mine deopotrivă,
deşi în mine vadul vechi tânjeşte
şi-ademeneşte păsări călătoare
numai atunci când calea lor sfârşeşte
şi sângele meu ţipă, şi mă doare,

(*continuare pe coperta IV*)

Cuprins

eu cred numai în Unul Dumnezeu, p. 4
când răstignesc pe ea Mântuitorul, p. 5
ca să mă mut în versul tău, poete, p. 6
prin lanurile vieţii închinate, p. 7
în care, totuşi, n-ai trăit iubiri, p. 8
în necuprinsul lumilor natale, p. 9
în orizontul larg de împliniri, p. 10
şi-am înţeles că sufletu-i răspuns, p. 11
ca pe un înger care te priveşte, p. 12
ca sevele ce urcă într-un trunchi, p. 13
de visul lor zidit în viitor, p. 14
din raiul cosmicei ispite, p. 15
tânjind nepământesc înspre senin, p. 16
şi tot ce-a însemnat copilărie, p. 17
ca un poem doar ce s-a întâmplat, p. 18
dar curcubeul nu e de păşit, p. 19
ca un pustiu nemărginit de soartă, p. 20
iluminaţi de jariştea **tine**, p. 21
şi veşnicia-i o colindă sfântă, p. 22
apoi se vor întoarce-n călimări, p. 23
dacă-ţi trăieşti şi viaţa doar prin moarte, p. 24
dar fără să-i dau măcar unuia bineţe, p. 25
trăgând numai destine la edec, p. 26

pe un ocean care-şi afla sfârşit, p. 27
să-mi fac făgaş pe căile luminii, p. 28
ca să-şi cioplească rugile. Dar cui?, p. 29
de stele vii şi stele căzătoare, p. 30
vedenii risipite din mister, p. 31
şi libertăţii singur se închină, p. 32
atât de-ndepărtaţi de dimineaţă, p. 33
din trupul tău desprinsă, răstignite, p. 34
cum strigă înspre oameni: Ne-aţi învins!, p. 35
sperând mereu că vine-o nouă zi, p. 36
pe care o ascund când o ridic, p. 37
urseau doar ceea ce ne-a fost ursit, p. 38
un timp neînceput îl tot măsoară, p. 39
şi umărul refuză s-o încapă, p. 40
lăsând uitării cântecul de după, p. 41
când clipa va vibra în fiecare, p. 42
când muzicantul s-o spuzi cu Lună, p. 43
clipitelor ce-şi irosiră rândul, p. 44
şi-atâtea taine susură izvorul, p. 45
trăgând zăvoare iar în conştiinţă, p. 46
a celor ce există ca să spere, p. 47
te va zări un orb din întâmplare, p. 48
căci vadul vechi prin suflet îmi descheie, p. 49

Cuprins, p. 50

atunci aş vrea tăcut să mă desprind
din întâmplări de viaţă ce mă-nşfacă
s-ascult în taină stele cum aprind
alte iluzii ca să le prefacă

în nimb de patimi pentru-aceiaşi zei
ce trec călări prin căile lactee
şi-aş vrea, şi nu aş vrea să plec cu ei
căci vadul vechi prin suflet îmi descheie